„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.

udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres:
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Correspondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Det ældste gifte Par i Landet skal været Mr. og Mrs. John Shequin i Pipestone, Minn. Mr. Shequin fylder 106 Aar i denne Maaned, og hans Hustru er 10 Aar yngre. Han er stærk og fry efter sin Alder, og hans Hustru giver Indtryk af at være omkring 65 Aar, fortæller man.

Paa Philippinerne tales der 18 forskellige Sprog, og Bibelen skal nu være oversat paa dem alle. I religiøs Henseende skal 7,000,000 af Øgruppens Indbyggere tilhøre den katolske Kirke og 60,000 protestantiske Samfund. Der skal være 156 Missionærer paa Øerne, 28 Hospitaler og Klinikker og 529 moderne Skolebygninger, opført siden de kom under amerikansk Styre.

Indvandringen i Aftagende. I følge hvad Indvandrings-Kommissionen i New York meddeler, er Antallet af Immigranter for Nærværende meget lavt, lavere end det har været i flere Aar. I September Maaned ankom saaledes blot 22,000 til New York, hvorimod Antallet af Indvandrere i den tilsvarende Tid forleden Aar var 108,500. Som Aarsag til denne Mindskning i Indvandring giver man Krigen i Europa og -faa den Forstyrrelse i Persontrafikken, som Krigen volder.

For en Tid siden forekom i „Lutheran—Witness", Missourisynodens engelske Organ følgende Spørgsmaal: „Vilde det ikke være et stort Fremskridt, om vi i Aaret 1917 for Verden kunde fremvise en forenet lutherske Kirke i Amerika med henimod tre Millioner Medlemmer? Vilde det ikke være en Ære for den lutherske Kirke, en Glæde for ethvert lutherske Hjerte, og vilde det ikke være den mest passende Maade, at fejre Reformationens Firehundred aarsfest paa?"

Omtrent samtidig — uden at være foranlediget ved disse Spørgsmaal — kom Ohio-Synodens Organ, „Lutherische Kirchenzeitung" med en Redaktionsartikel under Overskriften „En Føderation af lutherske Synoder i dette Land". — Man kan ikke andet end glæde sig over, at slige Tanker og Spørgsmaal fremkommer fra missiourisk Side. Det maa da tages som Udtryk for, at Missourisynoden nu mener, at andre end den selv har Ret til det lutherske Navn.

50 Aars Præstejubilæum. Dette sjældne Jubilæum kunde ifølg „Reform" Provst A. Weenaas i Nes paa Romerike, Norge, fejre den 6. Oktober, i det han da havde været Præst i 50 Aar. Det er vor gamle Lærer Prof. A. Weenaas, dette gælder. Han blev født i Kristiania, Norge, den 2. Sept. 1835. Han blev Student med Laud 1853 og tog teologisk Embedseksamen med Laud i 1860. Saa var han i ca 4 Aar Lærer, men den 6. Okt. 1864 blev han præsteviet i Tromsø. Senere var han i Tyskland for at studere videre, og i 1868 rejste han efter Kald til en Professorpost ved den skandinaviske Præsteskole i Paxton, Ill., til Amerika. Aaret efter blev han Bestyrer af den nyoprettede norsk-danske Augsburg Seminar, der begyndtes i Marshall, Wis. men siden flyttedes til Minneapolis. I 1876 vendte han tilbage til Norge. Han var senere en Tur i Amerika, ved Hauges Synodens Skole i Red Wing, Minn., men han rejste snart atter tilbage til Norge, hvor han har haft flere Præstekald, nu i flere Aar ogsaa været Provst. — Professor og Provst Weenaas, hvem vi mindes med Højagtelse og Glæde, har ogsaa udfoldet nogen skriftlig Virksomhed som Redaktør for og Bidrager til kristelige Blade.

Om Kvinders Stemmeret i Norge skriver Gina Krog, Formand for norske Kvinders Nationalraad, bl. a. følgende under 21. Sept., Kristiania, Norge: „I 1901 fik norske Kvinder indskrænket kommunalStemmeret (Betingelse: Erlæggelse af en lille Skat) og (politisk) paa samme Betingelse. I 1910 fik vi almindelig kommunal Stemmeret, og i 1913 fik vi almindelig statsborgerlig Stemmeret. Altsaa har vi nu Stemmeret for Kvinder paa samme Betingelse som Mænd — over hele Linien. — Det mærkeligste var den sidste Udvidelse 11. Juni i Fjor. Alle politiske Partier havde sat almindelig politisk Stemmeret for Kvinder paa deres Program". Og Beslutningen blev fattet enstemmig. Hver Stortingsrepræsentant sagde sit Ja". Om Grunden til denne Enighed siges: „Vi havde stemt ved 5 kommunale og politiske Valg. Der havde stadig været større Fremmøde og livligere Deltagelse, men jævnt og roligt var det gaaet uden farlig Overrumpling. Man fontes i det hele taget Reformen havde medført meget, som var godt, og intet ondt."

Foran Valget.

Vi staar nu lige foran Valget; før vort næste Nummer udgaar, vil det være overstaaet, saa i Dag er vor sidste Chance til at udtale os om de Ting, der skal stemmes om.

Foruden Valg af County- og Statsembedsmænd og Medlemmer til Kongressen har vi en Konstitutionsforandring paa Valglisten — Stemmeret for Kvinder.

Der er det mærkelige ved den Sags Afgørelse, at det er os mandlige Vælgere, der skal afgøre om Kvinderne skal have lige Ret med os til at stemme ved kommunale og politiske Valg og samfundsvigtige Spørgsmaals Afgørelse.

Spørgsmaalet bliver os Vælgere her i Nebraska — og i 6 andre Stater, de to Dakotaer, Ohio, Missouri, Montana og Nevada, — forelagt til Besvarelse paa Tirsdag, den 3. November.

Og da det er os Mænd, der skal afgøre, om vore Hustruer, Søstre, Døtre og andre Kvinder skal faa Lov og Ret til at stemme lige med os, saa forekommer det os, at der skulde vægtigeGrunde til for at stemme nej.

Vi skriver dog ikke særlig for at paavirke Stemningen til Gunst for Kvindens Stemmeret, men vi vil fortælle, hvorledes vi ser paa Sagen, og saa har Læserne fuld Frihed til at samstemme med os eller modsige os.

Hvorfor Grænsen for Stemmeret er bleven draget saaledes, at ærbare oplyste Mænd, der har naaet Myndighedsalderen, kom paa den ene Side og Kvinder af alle Aldre tilligemed mindreaarige, uoplyste og Forbrydere kom paa den anden Side af denne Grænse, det har vi tænkt over uden dog at søge historisk Klarhed derover.

Men — vi synes absolut ikke om denne Grænse, synes overhovedet ikke om, at vore Kvinder stilles i Klasse med mindreaarige, uoplyste og Forbrydere.

Ikke saa at forstaa, at vi lover os overmaade stor Forbedring af Samfundsforholdene ved at give Kvinden Stemmeret, og dog — der meldes jo om baade derhjemme fra og fra Steder hertillands, hvor Kvinderne har Stemmeret, at det har bidraget til noget godt og intet ondt.

Men hvorfor skal Mænd, som gaar bag Ploven, staar ved Høvlebænken, sidder paa Skomagerstolen eller staar bag Disken i Butikken, Mænd, som med eet Ord sagt er Familieforsørgere og som forStørstedelen har deres Gerning uden for Hjemmet have Indflydelse paa Valg af Embedsmænd og derigennem paa Ledelsen af Samfundet, og Kvinder, hvis Sfære er Hjemmet, og hvis Gerning fortrinsvis er Slægtens Opdragelse, ikke have Adgang til at øve Indflydelse paa det Samfund, hvori de unge gaar ud fra Hjemmet af?

Det forekommer os, at Kvindens Kald, Stilling og Gerning i Livet er fuldt saa vel egnet som Forberedelse til at vælge de rette Personer til at styre og lede, som Mandens Kald, Stilling og Gerning er.

Saa ræsonerer enkelte, som om det at give Kvinden Stemmeret var det samme som at gøre hende til Politiker.

Hvorledes da med Mændene? Farmeren gaar hen at stemme, og saa gaar han tilbage til sin Gerning uden at blive Politiker, ligesaa gør Haandværkeren, Arbejderen, Kontoristen, Købmanden, Læreren osv. De stemmer, og saa gaar de tilbage til hver sin Gerning. Lignende vil Kvinderne gøre, om de faar Stemmeret, — de vil stemme og saa gaa tilbage til deres kvindelige Kald og Gerning.

Endnu en Tanke.

Man det ikke netop vil gavne vore Samfundsforhold i sin Almindelighed, om Kvinden faar Stemmeret og dermed tillige bliver gjort medansvarlig for, hvordanne Love vi faar, og hvem vi faar sat til at vaage over Lovenes Overholdelse?

Det forekommer os, at det vil højne Kvindens Stilling, om der gives hende Anledning til at se lidt mere ud over Hjemmets Skranker, end hun er vant til.

Hjemmet og Samfundet udenfor staar i saa nøje Forbindelse, saa det er godt, om Hjemmets Herskerinde ansvares til at skænke Samfundet uden for Hjemmet mere Opmærksomhed, end det under nærværende Forhold har været naturligt for hende at gøre.

Dermed vil ogsaa vindes dette, at Manden og Kvinden i den samme Familie faar forøgede Fællesinteresser, mere af Betydning at veksle Tanker og Ord om.

Og det turde være bedre selv for Selskabsdamer, om de ved at gives Stemmeret tillige gives bedreSamtaleemner end — — vel, „Dsk."s Red. maa tilstaa, at han kender meget lidt til Selskabsdamers Samtaleemner, men det er da ogsaa særlig de almindelige Kvinder, vi tænker paa og skænker vor Opmærksomhed.

Saa — værs'go Læser — stem saa efter bedste Overbevisning!

Missions-Fødet.

Det kan ikke andet end glæde Venner af Guds Riges Arbejde iblandt os at lægge Mærke til de mange Missionsmøder, der holdes i denne Tid inden for vort Samfund; det tyder paa Liv og Røre iblandt os.

Vare Herren nu maa faa Lov at velsigne disse Møder, saa det maa blive til Liv og Røre for de enkelte Sjæle, for det er jo da Meningen med det Arbejde, den Opofrelse og Anstrængelse, der gøres baade fra Menigheders og Præsters Side igennem disse Møder. Ikke saa at forstaa, at det ikke kan blive til Liv og Røre for de enkelte Sjæle uden netop ved Missionsmøder. — Langtfra! Det daglige, trofaste Arbejde, der øves af de enkelte Menigheder, og Præster for at fremme Guds Rige, det er det, der ræffet længst og gaar dybest, derom er ingen Spørgsmaal, ellers ser det galt ud. Men Missionsmøderne har ogsaa deres Betydning, det er Festtidet for Guds Menighed, hvor Herrens Venner kommer sammen til Kærlighedsmaaltid i aandelig Forstand, hvor hver yder og nyder, som de evner og nenner, hvor det erfares, at Naadegaverne er forskellige; men Aanden den samme, erfares, at det er godt og liftligt, at Brødre bor tilsammen i Herrens Pauluner paa Jord, hvor Jesus herliggøres ved Aanden gennem Ordet. Ja, saadanne Møder er sikkert til Velsignelse baade for Menigheder og Præster, og Ofret som bringes i Form af Tid, Kræfter og Penge, er ikke bragt forgæves.

Men naar saa et saadant Møde har været afholdt, og Ordet har lydt i flere Dage med klare Toner om Synd og Naade, forkyndt af flere forskellige Herrens Tjenere, og der er bleven spillet paa mange Strænge i Herrens store Harpe, saa kommer endelig Slutningsmødet.

Ved dette Møde bør Ordet gives frit i Forsamlingen, saa efter at en eller to Præster har talt kort, kunde der være Frihed for Menighedsfolk til at udtale sig enten i Form af Vidnesbyrd, i Bekendelse, Bøn, Tak eller Lovsang — alt til fælles Opbyggelse, Formaning og Trøst. Derigennem kunde man ogsaa i nogen Maade faa at mærke, Om Tonerne havde fundet Sangbund og givet Genklang i Hjerterne. Jeg ved nok, at dette kan have fundet Sted i rigt Maal, uden at det behøver at give sig Udtryk paa nævnte Maade ved et Slutningsmøde; men jeg tror alligevel, at det har sin store Betydning, at der gives Frihed for Meningsmand at udtale sig ved et saadant Møde, om en eller anden føler Trang dertil. Jeg har ofte været glad ved saadanne smaa Vidnesbyrd, naar det hele kom naturligt og uden mindste Presseri. Lad os ikke skamme os ved Jesus og hans Ord. Dette til venlig Overvejelse.

J. Søe.

Noget at tænke over.

Druknenskab.

Nu, da Valget staar for Døren, og der mange Steder skal stemmes direkte eller indirekte for eller imod Salonen, kunde det vel ikke være af Vejen at tænke over, hvad Druknenskab fører til, og derfor tage klart Standpunkt og stemme Salonen ud over alt, hvor det kan lade sig gøre, da Salonen er den væsentlige Aarsag til Druknenskaben i vort Land.

1. Druknenskab udelukker et Menneske fra Guds Rige. Bibelen siger: Drankere skal ikke arve Guds Rige.

2. Druknenskab gør et Menneske, som er skabt med en fri Villie, til en vaag Slave af en skiøden Vane. Druknenskab ødelægger i det lange Løb selv den kraftigste Villie.

3. Druknenskab gør et Menneske til et Dyr og sommetider en Djævel, et Menneske, som er skabt til at blive Gud lig og købt med Jesu Blod.

4. Druknenskab ødelægger Karakteren og gør mange ærlige Mennesker til Forbrydere.

5. Druknenskab er en direkte Aarsag til mange Slags Sygdomme baade paa Legem og Sjæl.

6. Druknenskab ødelægger Livskraften og Livslysten og er Aarsag til mange Selvmord.

7. Druknenskab ødelægger Hjemmet, og dermed Hjertet af Staten og Nationen.

8. Druknenskab er Aarsag til utallige Taarer og Sorger hos Drankernes Hustruer og Børn.

9. Druknenskab nedsænker et Menneske i Gæld og Afhængighed af andre.

10. Druknenskab gør et Menneske uskikket for Arbejde og udelukker selv en oplyst og ærlig Mand fra alle ansvarlige Stillinger i Livet.

11. Druknenskab koster flere Penge i vort Land end noget andet. Druknenskab koster dette Land hvert Aar med et rundt Tal $1,225,850,000.

12. Druknenskab er direkte eller indirekte Aarsag i 150,000 Mennesker Død i vort Land hvert Aar.

13. Druknenskab fører et Folk hurtig nedad til financiel, legemlig og aandelig Ruin.

14. Druknenskab besøger i større Grad Fængsler, Arbejdshuse og Fattighuse, Sindssygeanstalter, Spillehuler, Skøgehuse og lignende sørgelige Steder.

15. Druknenskab har sin væsentlige Kilde i Salonen. Stem Salonen ud, og Druknenskaben vil miste i det mindste to tredjedele af dens Hold paa Folket.

J. Søe.

Han skal nok klare det.

Det er det Indtryk, jeg har af at læse Past. Peter Rasmussens Skrivelse i „Dsk." for 21. Okt. Trods de to respektive Kirkesamfunds Formænds Skrivelse til Præster og Menigheder, hvoraf Indholdet var kortelig dette: „Gaa ikke ind i hverandres Arbejde for ikke at gøre hverandre Fortræd og derved skade Herrens store Sag", og trods dette, at Peter R. forhaabentlig godt ved, at han med sit Missionsarbejde blandt vort Folk her i Montcalm Co. næppe kan undgaa (hvad han maaske heller ikke sigter efter) at gøre Fortræd og Splid og dermed volde os, der staar i Arbejdet, Sorg og Vanskelighed — saa meddeler han frisfyrig, at han „vil være til Tjeneste" over for, hvad han kalder Anholdelser, og at han sandsynligvis kommer snart igen til Trufant. Maaske nok ikke til Greenville, nu har han nemlig fundet ud, at Greenville naar ikke ud til Past. Ambles Kirke, der ligger ca. 7 Mil fra Greenville. Ja, han har Mod i Bringen; hvor han har det fra, det er jo en anden Sag.

Men paa Papiret, i „Danskeren", synes jeg dog, han klarer det grumme daarligt med at forsvare sit Missionsarbejde. Han nævner jo rigtignok, at „Sjælenes Frelse" er Hovedsagen for ham. Ja, det siger Sekterne ogsaa, men deresMaade at gøre det paa er ofte ret utvetagtig. Og at Salen — det er dansk Brodersamfunds Sal — var „stuvende fuld," hvor Peter R. talte, synes mig dog er et fattigt Bevis for, at hans Missionsarbejde er berettiget. I en dansk By, omgivet af en talrig dansk Befolkning og midt i en Menighed, der behøves vist ikke stor Anstrengelse for engang imellem at samle en stuvende fuld Sal af Mennesker. Ellers maatte disse Mennesker da være nogle mærkelige Dødbiddere. Men ikke en fremmed Taler ogsaa kunde samle en stuvende fuld Sal ved Afhland?

For øvrigt lad Past. Petersen svare paa dette, om han ellers finder det værd at svare paa Peter R.s noget grove og overlegne Brev.

Men Peter R. skylder mig for, at jeg citerer urigtigt. Nu forekommer det mig at han til Bevis derfor burde have anført sine egne Ord og saa mit Citat derpaa. Nu faar jeg saa anføre P. R.s egne Ord saaledes, som de stod baade i „Dannevirke" og „Ugebladet". Nu er vi i Afhland, hvor Peter R. sidder og skriver sin Skolerapport. Saa fortæller han først om de unge, der har været paa Skolen, dernæst kommer han til de gifte Koner og Børnene, der har været paa Skolen. Om de sidste siger han: „Om det Skolehold har der ikke før været skrevet, derfor har Mennesker som ikke paa nær Hold følger med, maaske faaet det Indtryk, at Skolen for gifte Kvinder ikke blev til noget, og dog var den ligesaa virkelig som alt andet". Dertil bemærker jeg: „Det synes som P. R. er bange for at „Mennesker„ har faaet det Indtryk, at Skolen for gifte Kvinder ikke blev til noget. Saadanne kan han da berolige med, at det sidste Hold var lige saa virkeligt som alt andet. Alt andet er jo ellers ikke i alle Tilfælde virkeligt som f. Eks. P. R. og jeg.) Men for Resten er det noget underordnet for mig med den Citat; vil han ikke tage sin egen Medicin, saa er der jo intet at gøre. Men Peter R.s Paastand om, at „vort Syn paa Kristendom og Folkelighed er det rigeste og bedste",*) se, det er af langt større Betydning. Men det gaar P. R. mærkeligt nok udenom. At en Sekterer kunde fremkomme med saadant, det er forstaaeligt; men, at en Mand, der gør Fordring paa at være luthersk, kan bringe saadant til Toros over for et andet luth. Samf., det er fast uforstaaeligt for mig, med mindre der følger lidt Bevis med. — Herren har betroet den luth. Kirke visse Midler til „Sjæles Frelse." Disse Midler, ved vi, har Kraft til at vække og nære Sjælene. Og indtil Peter R. nærmere forklarer os (skønt han gør Fordring paa at være Lutheraner) hvad han mener med sit „rigere og dybere Syn paa Kristendom" — indtil da betragter vi saadant — hvor Alvorligt det end er — som Vind, der skal faa egen Mølle til at gaa.

Hvad P. R. vil med den Præstelise, han opfører, hvor Past. J. P. Jensens Navn dog mangler, det ved jeg ikke. Om han dermed vil godtgøre, at hans Kendskab til den danske Kirkehistorie i Mich. er i Orden, at, som han skrev, „Den danske Kirke" har arbejdet her i 40 Aar, det kan være. De fire første nævnte Præster tilhørte „Den d. Kirke", og da var der vel ikke anden dansk Kirke. De ni sidstnævnte tilhørte altsaa „Den forenede Kirke." Men der tales ikke godt for, at Den d. Kirke har arbejdet her i 40 Aar.

W. C. Nielsen.

*) Udhævet af mig. W.C.N.

Danmarks-Korrespondance.

Arbejdsforholdene herhjemme under Krigen.

Krigen sætter overalt sine dybe Spor, og saaledes ogsaa herhjemme. Et udmærket Barometer i den Retning er bl. a. Arbejdsløshedsforholdene. Der er jo fornylig herhjemme oprettet en Institution, der tager Sigte paa at afhjælpe Arbejdsløsheden saa vidt muligt. Dens Navn er Centralarbejdsanvisningskontoret. Før dette blev oprettet, fandtes der af Kontorer til Anvisning af Arbejde de kommunale og den, der var knyttet til Arbejdsløshedskasserne. Som bekendt er der jo i den sidste Tid af Rigsdagen udarbejdet Lovforslag til Afhjælpelse af Arbejdsløsheden, og ganske naturligt har Staten derfor ønsket at have Haand i Hanke med Anvisningskontorerne, og som Følge deraf er Centralkontoret oprettet. Meningen er at samle alle Traadene i een Haand, nemlig Statens, og derigennem undgaa alt, hvad der hedder privat, og som Følge deraf betalt, Arbejdsanvisning. Det kommunale Kontor skal saa med Tiden udelukkende anvise uorganiserede Arbejdere Beskæftigelse, medens Centralkontoret og Arbejdsløshedskasserne i Forening tager sig af organiserede Arbejdere.

Der vil i Løbet af nogen Tid ogsaa blive oprettet Centralkontorer for Arbejdsanvisning i Provinserne.

For at erfare nærmere om, i hvor høj Grad Krigssituationen har gjort sin Indflydelse gældende paa Arbejdsmarkedet, har vi henvendt os paa Centralkontoret og faaet følgende Oplysninger:

I August Maaned blev der af Arbejdsløshedskasserne anmeldt i alt 6505 Arbejdsledige, ved Maanedens Begyndelse var der kun anmeldt 1476. Tilgangen var altsaa i Løbet af denne Maaned alene 5029. I Maanedens Løb blev der anvist Arbejde til 470 af Arbejdsløshedskasserne og Centralanvisningen, medens 723 slettedes af Fortegnelserne, dels paa Grund af, at de selv skaffede sig Arbejde, dels som Følge af Bortrejse o. lign. Ved Septembers Begyndelse fandtes der altsaa 5312 Arbejdsledige eller ca. 4000 flere end ved Begyndelsen af August; dette er en overordentlig stor Tilvækst, naar Aarstiden tages i Betragtning. — Omtrent 1200 af disse Arbejdsledige iht Beskæftigelse paa Fæstningsterrænet, dog er denne Beskæftigelse selvfølgt af en meget foreløbig Natur. For September Maaned findes endnu ingen udarbejdet Statistik, men et løst Overslag viser, at i lidt over den første Halvdel af September er der tilkommet noget over 500 Anmodninger om Anvisning af Arbejde, og Forholdet mellem tilkomne og arbejdsanvist Anmodninger er nogenlunde det samme som for August Maaned.

Arbejdsløsheden inden for de forskellige Fag er for øvrigt ret varierende. Jern- og Metalarbejdernes Arbejdsløshedskasse havde den 1 August Anmeldelser fra 371 ledige Arbejdere; dette steg i Maanedens Løb til 712, altsaa til omtrent det dobbelte. 45 fik Arbejde anvist, og 271 afgik fra Listerne. I dette Tilfælde altsaa kun en Tilvækst af 25, hvilket i Forbindelse med Antallet af arbejdsløse fra 1. August giver ca. 400. Tobaksindustrien og Typograferne er haardt ramte. Arbejdsledigheden er vokset fra henholdsvis 94 og 187 til 410 og 403. Da Undersøgelserne ikke er helt afsluttede for alle Fags Vedkommende, kan der ingen udtømmende Statistik gives, men saa meget kan ses, at Guld- Sølv- og Elektropletfagene bliver haardest ramte; endvidere er Chokolade- og Sukkervareindustrien, Bogtryk- og Bogbinderfagene udsat for daarlige Tider. Dette gælder ogsaa, omend i en ringereGrad, Beklædningsindustrien, Maler- og Sadelmagerfagene og de fleste Grene inden for Træindustrien. Efter Anmeldelserne i de sidste 14 Dage ser det ud, som Bogbinderfagene slipper lettere over Krisen, derimod viser Bygningsarbejdernes Fag en overordentlig stor Tilvækst af Arbejdsledige.

Arbejdsløshedsprocenten var sidst i August 11,6 — ca. 3 Gange større, end den sædvanlig er. Procenten var ved Udgangen af Juli i Aar 3,7 og ved Udgangen af August i Fjor 3,8.

Som man ser er der i Øjeblikket en usædvanlig stor Arbejdsløshed herhjemme; mange Røster hæver sig derfor ogsaa i denne Tid for en Fremskyndelse af paabegyndte Arbejder og, i Fald dette ikke slaar til, en Paabegyndelse af projekterede Arbejder, baade statslige og kommunale, for derigennem at afhjælpe saa stor en Del af Arbejdsløsheden som muligt.

NEBRASKA'S MOTTO IS

"Equality Before The Law"

Make it True

VOTE YES

For Suffrage Amendment Number 306

(Avertisement)

...FOR...

COUNTY SUPERINTENDENT

N. T. LUND

18 Years Experience

As a Teacher.

Grace Ballard

Hermed et Vidnesbyrd fra endnu en fremragende Sagfører og Lærer ved Statens juridiske Skole, under hvis Vejledning Grace Ballard har studeret den Del af Retsvidenskaben, som særlig har med Testamenter og Formynderskab at gøre. Han er en bekendt Autoritet i den Slags Sager.

Chas. A. Robbins,
Richards Block
Lincoln, Nebraska.

26. October, 1914.

Miss Grace Ballard,
Blair, Nebraska.

Hvad jeg har hørt om Deres Arbejde i Sagførerkontorer i Lincoln saavel som mit personlige Kendskab til Deres Studium ved Universitetet, gennem et Tidsrum af 3 Aar, gør, at jeg uden Betænkning tør anbefale Dem til Embedet som County Dommer. Dette Embede kræver sunde Principper, Aabenhed, Dømmekraft, og Evne til at bringe Princippet i Anvendelse i alle de forskellige Tilfælde. Jeg tror De besidder disse Egenskaber og ønsker Dem Held i Deres Bestræbelser for at opnaa Embedet.

Ærbødigst

C. A. Robbins.